

Joan, no t'acostes a la tele

Últimament, el president del govern espanyol, Felipe González, ha pres el costum de fer declaracions amb un to mig d'executiu especialitzat mig paternalista. Potser perquè no pensava en una transcendència pública de les seues paraules, féu una frase estrident, trencadora, dijous dia 28, davant un grup de parlamentaris socialistes. El diputat valencià Josep Bevià tingué la feliç idea de traure a la llum el tema de la «non nata» televisió valenciana, amb una llei aprovada pel Parlament autonòmic, unes dotacions econòmiques inicials previstes als pressupostos de la Generalitat, que han acabat passant a altres partides, i una negativa redona, compacta, del govern central a posar-la en marxa. I va i González es despenja amb aquesta afirmació: «Que haya Joanes u otros personajes a los que les gusta salir por la televisión, no justifica en absoluto el costo que supone la instalación de una televisión regional en Valencia».

González no entén Lerma.

La frase té un aire provocatiu digne del vice-president Alfonso Guerra i il·lustra, d'una banda, el grau d'irritació que el tema ha produït en La Moncloa, des d'on es personalitza en el president Joan Lerma la demanda d'una televisió autonòmica i, de l'altra banda, exemplifica la decebedora imatge que, dels problemes del País Valencià, en té el màxim governant de l'estat. González ignora els arguments de viabilitat i les motivacions favorables a la normalització lingüística, a l'accés de la llengua pròpia dels valencians als mitjans de comunicació de masses, que han fonamentat l'exigència oficial de TVV.

A González, per tant, li importem un rave com a col·lectivitat diferenciada, com a país amb característiques culturals-nacionals pròpies. I la veritat és que, del País Valencià estant, les nostres institucions no han fet res per contrarestar aquesta imatge. «¿Per a què vol una televisió i per què me la justifica amb arguments de recuperació lingüística i cultural si, després, ell i el seu govern s'ho prenen tan poc a cor?» —deu pensar González, perdut entre les boires distanciadores de l'estadista, del nacionalista espanyol amb més poder polític. I efectivament, ¿per què han d'acceptar a Madrid un projecte que els costa tant com concedir poder per a generar informació i crear opinió en un territori autònom amb símptomes mínims de voler reivindicar-se com a nacionalitat? Constatada la política de la Generalitat valenciana en matèria lingüística, per exemple, és difícil que ningú no puga creure, allà en la Cort, plena de petites i grans conspiracions personals, que darrere l'exigència de TVV no s'amague res més que l'ambició de poder del baró socialista de torn.

És crua la declaració que González deixà caure sobre la taula d'aquell grup de parlamentaris. I ens recorda, malauradament, la cruesa de la nostra situació de poble hipotecat als avatars polítics d'un partit sense conviccions ni força per a defensar-les i als embats de la indiferència i el desencant, abstrerts fins a l'essència mateixa de l'arbitrarietat.

L'estrany i incidentat festeig que els partits de la Coalició Popular iniciaren amb Unió Valenciana arran de l'assemblea d'aquest últim grup, en la qual decidí posar condicions a la continuïtat en la coalició, ha tingut un últim episodi, i en van uns quants, de repte i trencament. Diuen Ramón Izquierdo i González Lizondo, caps visibles del partit anticatalanista, que se'n van, que trenquen les negociacions perquè els socis no accepten les seues propostes. Unes propostes tan poc ambiciosos i enraonades que només pretenen aconseguir cinc diputats a Madrid (el nombre necessari per poder escindir-se de CP i formar un grup parlamentari), mentre asseguren ja que es presentaran en solitari a les eleccions autonòmiques.

Els d'UV volen que els posen casa sense atendre criteris d'implantació i representativitat. I es mostren decidits a acudir solets a totes les convocatòries electorals. Gon-

Adolf Beltran

zález Lizondo utilitza com a gran argument l'enquesta que encarregà a Gallup i que, segons el que ell mateix donà a conèixer a la premsa, li concedia bones perspectives en la circumscripció de València. Lizondo, però, s'autoadjudicava els 88.000 vots d'un hipotètic espai d'afinitat i amagava que, en vots decidits reals, Unió Valenciana havia aparegut com una de les opcions menys elegides. També va amagar, de pas, que, malgrat les connota-

Fa quinze dies, però, la publicació al *B.O.E.* d'una ordre ministerial que negava a SIV els beneficis que es deriven de la declaració d'àrea de preferent localització industrial sembrà l'alarma sobre l'èxit de l'operació. En realitat, govern central i Generalitat han discrepat en la conveniència de la instal·lació de la SIV, fonamentalment perquè a Madrid han considerat que es tracta d'una empresa que podria generar una superproducció de vidre per a automòbils. La conseqüència ha estat que les ajudes financeres a SIV han hagut de ser canalitzades per la Generalitat, la qual espera, en paraules del conseller Domènech, que l'estat complirà el compromís de concedir ajudes per valor de 5.000 milions de pessetes, tal com va

UNION VALENCIANA

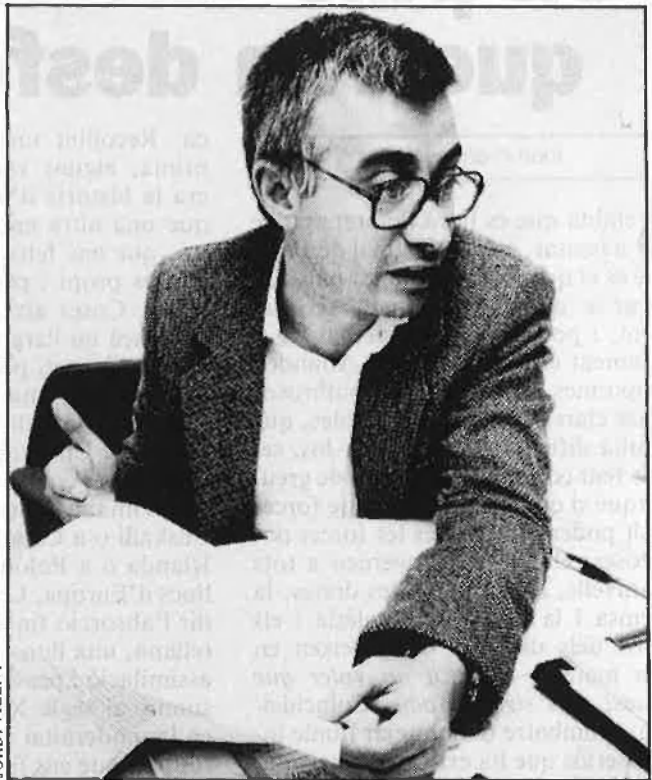

Miquel Ramon Izquierdo.

cions franquistes, Miguel Ramón Izquierdo capitalitzava millor el liderat entre els partidaris d'UV. Fa la impressió que cada un dels «capos» d'UV juga a unes expectatives i que, en el moment de la veritat, els seus interessos han d'acabar topant o han d'acabar portant-los, ben juntets, al pou d'una realitat que ara ignoren des del seu amagatell en la Coalición Popular.

Finalment, després d'uns dies de certa confusió al voltant del tema, dilluns dia 2 de desembre es firmà oficialment el protocol entre la Generalitat i la Societat Italiana del Vidre (SIV), empresa que ha d'instal·lar-se al Port de Sagunt. Es tracta d'una de les incorporacions més esperades a la zona de preferent localització industrial, creada en el Camp de Morvedre després de la reconversió —la dura i traumàtica reconversió— d'Altos Hornos del Mediterráneo.

L'actual conseller de Treball, Miquel Domènech, tenia un interès personal en el fet que la SIV, després de llargues negociacions i una vegada superats els últims obstacles, pogués instal·lar-se al País Valencià, tot generant 450 llocs de treball que hauran de contribuir a la recol·locació dels aturats d'AHM. Domènech, abans d'assumir les responsabilitats de la Conselleria, des del seu lloc en la Comissió de Promoció de la Col·locació al Camp de Morvedre, havia iniciat les gestions per a l'acord amb l'empresa italiana.

El conseller Miquel Domènech.

quedar plasmat en els acords a què s'arribà com a conseqüència del desmantellament de la IV Planta d'AHM.

A Sagunt, però, són molts ja els qui dubten que aquest compromís s'arribarà a complir. De moment, però, la Generalitat ha estat coherent amb les conseqüències d'una reconversió que mai no hauria d'haver acceptat en els termes en què ho va fer. I ha hagut de carregar amb una subvenció a la SIV de 1.200 milions de pessetes a fons perdut. El 25 % del capital social de l'empresa, l'aportaran les caixes d'estalvis de València i Sagunt, i la indústria podrà acollir-se a determinats beneficis de crèdit, en funció del seu caràcter d'empresa exportadora de gran volum. □